

Άλλοι Τόποι

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ / PAVLOS NIKOLAKOPOYLOS εικαστικός / artist
ΦΩΤΗΣ ΣΑΓΩΝΑΣ / FOTIS SAGONAS αρχιτέκτων / architect

2.

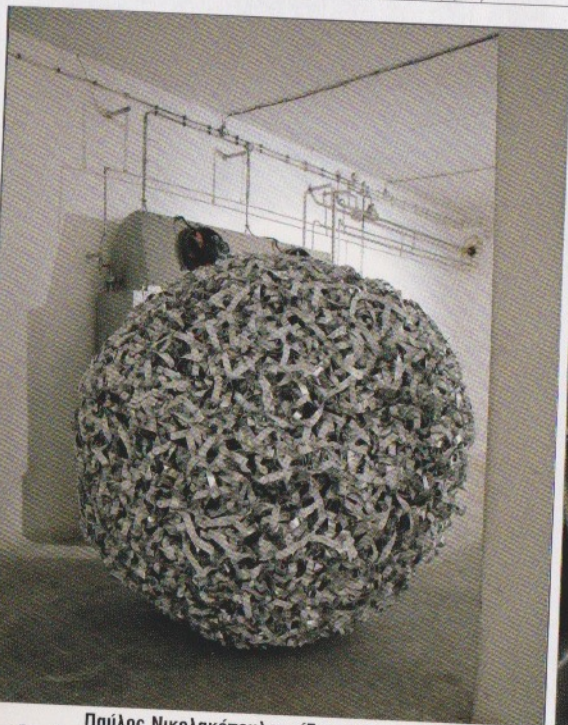
Ένας κόκκος σημαντικός ή αν ένας δεν μετράει κανένας δεν μετράει
Μία σφαίρα αποκλεισμένη στους τέσσερις τοίχους της απομόνωσης.
Σημαίνει!

Ένας ουρανός οριακά μεγαλύτερος από την είσοδο-έξοδο ενός αυστηρά περιορισμένου χώρου μάς αποκαλύπτει ότι η ουσία βρίσκεται στην εμπειρία της εμμενούς προσπάθειας, όπου το κύλισμα της επιθυμίας μας στη σκληρή επιφάνεια του πραγματικού -κι ας ηττάται- πάντα θα παράγει νοήματα. Κι εκεί που τσαλακώνεται ο ιστός της αίσθησης και των σκέψεων, οι συγκρούσεις θα μας κρατούν στη ζωή, φθείροντας λίγο-λίγο αναπόφευκτα το κέλυφος.

Πάντα εκβιάζουμε την ελευθερία με διαρκείς απόπειρες.

Αυτή η δύναμη κάνει τους κόκκους σφαίρες.

Ενώ η γεωγραφία ασφυκτική, οι επιθυμίες αχαρτογράφητες.

21 Πάυλος Νικολακόπουλος Ένας κόκκος σημαντικός ή αν ένας δεν μετράει κανένας δεν μετράει 2007
κατασκευή (σίδηρο, αλουμίνιο)

22 Pavlos Nikolakopoulos An important grain or if one does not count, none counts 2007
structure (metal, aluminium) 230X230X230 cm

2.

An important grain or if one does not count, none counts

A sphere bound in the four walls of solitary confinement.

Sounds!

A sky marginally larger from the entrance-exit of a strictly confined space reveals that the essence lies in the experience of the obsessive attempt, where the rolling of our desire on the hard surface of the real -even if it is defeated- will always generate meanings. And there, where the web of sensation and thoughts is created, the conflicts will keep us alive whilst inevitably wearing down the shell little by little.

With constant attempts we are always extorting freedom.

This force turns the grains into spheres.

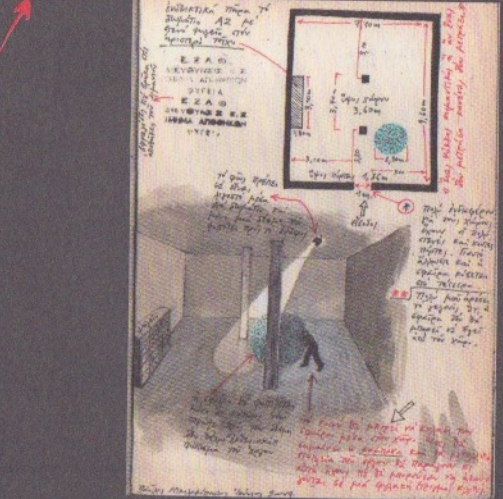
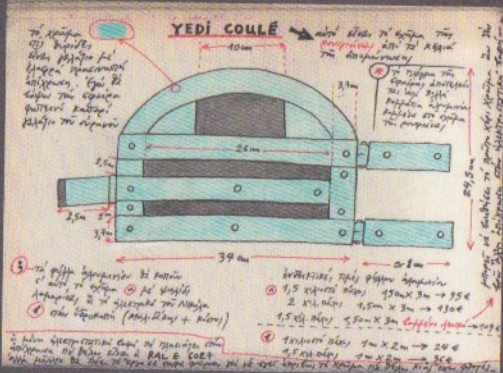
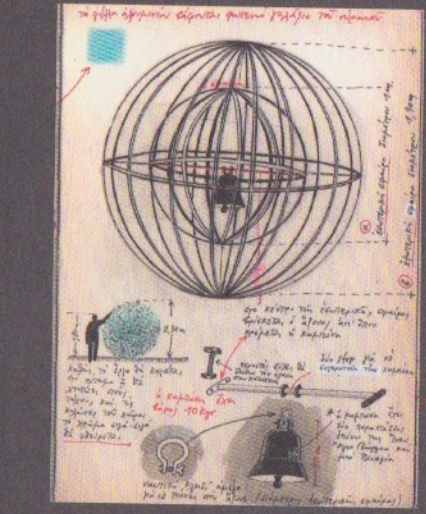
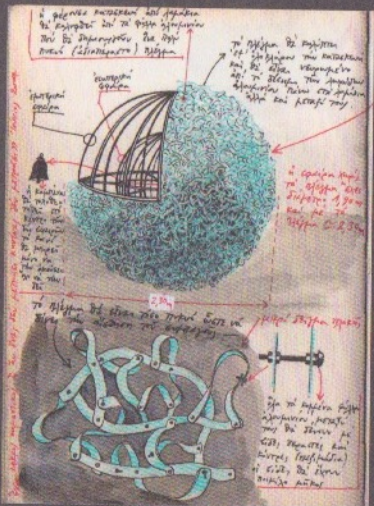
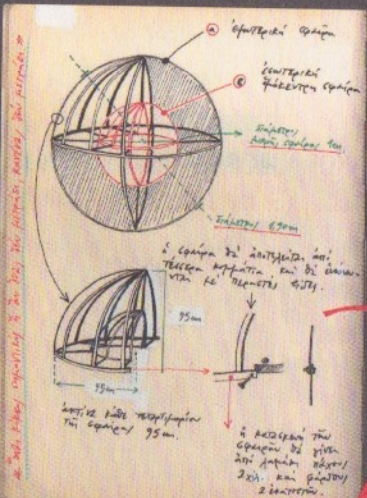
While the geography suffocating, the desires uncharted.

Ευχαριστίες στους:

Σιμονάκι, Paola, Ταμ-Τάκος, Ελενίντζα, Μπλεκ, Σποοκ, Δινο, Βρο, Τζάμιαις, Μπούι-Μπούι, Ann-Laure
Χωρίς αυτούς το έργο δε θα είχε υλοποιηθεί.

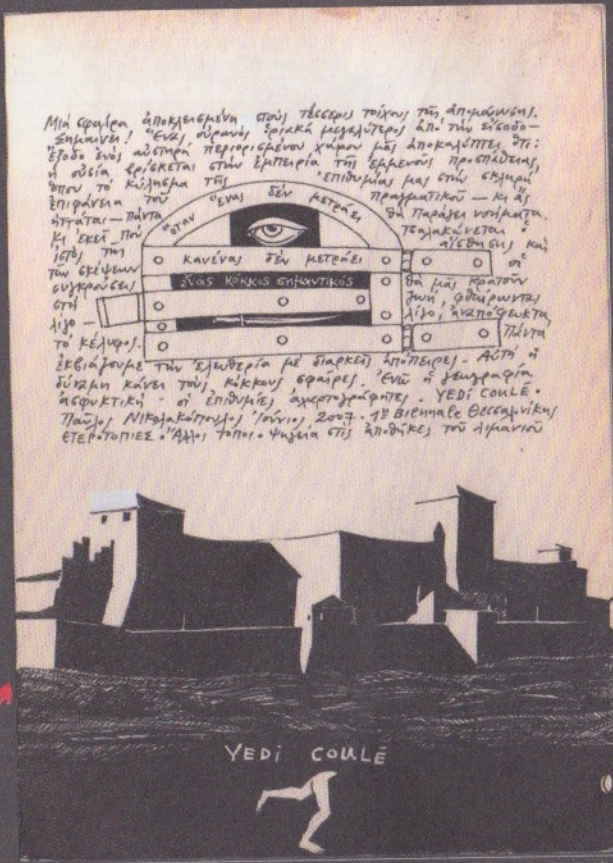
Thanks to:

Simonaki, Paola, Tam-Takos, Heleninja, Blek, Spook, Dino, Bro, Tzamiias, Boui-Boui, Ann-Laure
Without them this work would not have been realized.

προσχέδια / drafts, 2007

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ PAVLOS NIKOLAKOPOULOS

1. Ο μετασχηματισμός των κρατών πρόνοιες σε εγγυητές της τάξης στην ολοκληρωτική αγορά, οδήγησε στην παύση της υποχρέωσης παροχής μερίμνας από τα κράτη. Παρότι οι μηχανισμοί οργάνωσης και ελέγχου, με αρνητική επίδραση στις ζωές μας, παραμένουν αναλλοίωτοι - φυλακές, άσυλα, στρατόπεδα κ.λπ. - οι άλλοι, με αντίθετη επίδραση, που δεν βρίσκονται σε άρρηκτη σχέση με τη ροή της οικονομίας - πάρκα, λουτρά, αστικά κενά -, έχουν εξαλειφθεί.

Γι' αυτό, το ενδιαφέρον μου μετατοπίζεται από την καταγραφή των εναπομεινάντων χώρων και την ανίχνευση της σημασίας τους, στη συνολική επαναδιαπραγμάτευση των αξιών και της χρήσης τους μέσα στην επικράτεια του κοινωνικού.

Έτσι, π.χ., όπως χάθηκαν από τις πλατείες τα παγκάκια, αυτές οι παύσεις που πρόσφεραν στιγμές ακινησίας που διέκοπταν τις παραγωγικές διαδικασίες, και αντικαταστάθηκαν από χώρους κίνησης και κατανάλωσης - π.χ. τα malls -, έτσι χάθηκε και το ενδιαφέρον μου γι' αυτές τις σύγχρονες εκφάνσεις που δίνουν αξία στην ωφελιμιστική κι εξαρτικευμένη διάσταση της λειτουργίας τους.

Πλέον, θεωρώ πως αυτό που παραμένει επιτακτικό είναι η επανοικειποίηση χώρων όπου οι ανθρώπινοι πόροι θα βρίσκουν εδαφός ανάπτυξης της φαντασίας, της δημιουργικότητας και της παραγωγής ιδεών. Αυτό-οργανωμένοι χώροι, αυθόρμητη πειθαρχία με τη μορφή εργοταξίου, όπου η επιθυμία θα μπορεί να παίρνει αποφάσεις και οι αποφάσεις θα παράγουν επιθυμίες. Πιστεύω, λοιπόν, πως μόνο αυτή μας απομένει. Η ουτοπία.

1. The transformation of welfare states to guarantors, exclusively of order, in the totalitarian market, lead to the cessation of the states' obligation to offer solicitude. Although the mechanics of administration, that act negatively upon our lives, remain unchangeable -prisons, asylums, barracks etc.-, the others, that have the reverse effects, and which are not in an indissoluble relationship with the flow of economy -parks, baths, vacant urban spaces-, have been eliminated.

This is why, my gaze shifts from the recording of the remaining spaces and the detection of their importance to the overall renegotiation of their value and their use within the social dominion.

So, for example, as benches, those pauses that offer us moments of immobility interrupting productive procedures, are lost from squares, and are substituted with spaces of mobility and consumption (malls, etc.), my interest for such contemporary exposures of space, that place value in their utilitarian and individualized dimension, was lost.

I, henceforth, consider that what continues to be the lasting issue is the re-familiarization with spaces where human resources will find ground for the development of imagination, creativity and the production of ideas; self-organized spaces of spontaneous discipline in the form of a worksite, where desire can take decisions and decisions can produce desires. I therefore believe that this is all that remains. Utopia.